

ΜΕΤΑΒΥ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

ΛΟΣ ὁ κόσμος τὴν ἐκα-
μάρωνε διὰ τὴν εὐμορ-
φίαν της, διὰ τὴν ἀ-
θώαν παρθενίαν της, διὰ
τὰ ὠραία της λόγια.
Ἄλλ' αὐτὴ ἓνα καὶ
μὲνόν συνεπάθει. Ἐνα
νεώτατον ἰατρόν, ὅστις
ἐφημιζέτο ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπιστήμην του,
ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καλοσίνην του. Οἱ συμμαθη-
ταὶ του τὸν παρομοίαζον μὲ κόρην.

Καὶ ἐπλέχθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης ὁ
ἔρως μὲ τοὺς μυρίους ἰστούς του. Ὅλη ἡ καρ-
διά της εἶχε περιτυλιχθῇ ἀπὸ τὰ λεπτότατα
καὶ ἰσχυρότατα νήματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἐξυ-
φανθῇ ἀπὸ τὰ τόξα τοῦ μικροσκοπικοῦ θεοῦ.

Ὁ ἰατρός εἶχεν ἤδη πιστὴν ἐρωμένην τὴν ἐπι-
στήμην, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἔφινε καιρὸν διὰ νὰ
εἶνε ἐνήμερος εἰς τὰς ὀφθαλμοβολάς.

Ἐὰν ποτὲ ἐκαλεῖτο ὡς ἰατρός νὰ ἐξετάσῃ
τὴν καρδίαν της, βεβαίως ἐκεῖνα τὰ νήματα δὲν
θὰ τὰ ἔβλεπεν, αὐτὸς ὁ δξυδερκέστατος καὶ νοη-
μονέστατος.

Δύο ἔτη ἐπέρασαν καὶ ἐβλέποντο πότε τυ-
χαίως εἰς τὸν δρόμον, πότε εἰς κανὲν φιλικὸν
σπῆτι, ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς.

Κάποτε ἐπερνούσε καὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι της
μεταβαίνων εἰς ἱατρικὰς ἐπισκέψεις.

Κανεὶς ἀπολύτως δὲν ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν
αὐτὸ αἶσθημά· οὔτε ὁ ἰατρός, ὅστις εἶχεν ἐξ ὁλο-
κλήρου στρέψῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν θερα-
πείαν τῶν ἀσθενῶν.

Μόνη αὐτὴ, ὡς ἐν θερμῇ κηπίῳ, ἐκαλλιέργει τὸ
πολύτιμον ἄνθος τῆς ἀγάπης. Καὶ ὅμως ὅλοι τὴν
ἐζήλευον ὅσοι τῆς ὠμίλουν. Καὶ αὐτὴ, κατὰ-
μονη, εἰς ἓν περιβάλλον ἀπὸ γλυκυτάτους πόθους,
ἀπὸ γαλήνην ρεμβασμῶν, ἤρκειτο νὰ ὀνειροπολῇ.

Τὴν ἐβάσκαναν. Τέτοιο σῶμα, τέτοιο πρό-
σωπο, δὲν ἤμπορούσε παρὰ νὰ ἐπισύρῃ καὶ μάτια
πονηρά, φθονερά, ἐπικίνδυνα. Ἦσθένησε· μία
ἀσθένεια τὴν ἐβασάνιζε ὀργανική. Κάτι ἦσθάνε-
το εἰς τὰ στήθη της, τὰ ὅποια χεὶρ δὲν ἤγ-

γίσε, ὀφθαλμός, γυμνά, δὲν ἀντίκρουσε. Ἡ χιὼν
ἐκεῖνη τῆς σαρκὸς τόσο ρυθμικῶς ἀναπαλλο-
μένης ἐκάλυπτε κἄποιον μαῦρον ὄγκον, μολυ-
σματικὸν καὶ ἀνελύτο βαθυμυδόν, μάτην ἀνα-
μένουσα τὸ θάλλος τῆς ἐπιστήμης.

Ἐξηκολούθει νὰ καλλιεργῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ
ἄνθος τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ ἡ νόσος ἐξηκο-
λοῖται τὸ ἀπαίσιον ἔργον της, ὑπνομεύουσα τὰς
τρυφερὰς λευκορροδίνους ἐκεῖνας σάρκας.

Ὁ πόνος τὴν ἐβασάνιζε καὶ ἐπὶ τέλους τῆς
ἤνοιξε τὰ χεῖλη. Οἱ οἰκτεροὶ ἀνήσυχτοι προσέτρε-
ξαν εἰς τὸν ἰατρόν. Ἐγγείρησιν διέταξε, καὶ ἡ
ἐγγείρησις μόνον εἰς τὸ νοσοκομεῖον θὰ ἐπιτύγ-
χανεν.

Ἦτο μοιραῖον νὰ ὑποστῇ τὸ παρθενικὸν ἐκεῖνο
σῶμα διατόμπευσιν· νὰ σχισθῇ ἀνηλεῶς, νὰ μο-
ρανθῇ ὑπὸ τὸν ψυχρὸν χάλυβα τῆς χειρουργικῆς
λεπίδος.

Ὅλα πρὸ τῆς σωτηρίας ὑπεχώρησαν. Αἰδώς,
θάρος, παρθενία, ἔρως.

Ἐπρεπε νὰ διαμνησθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον
τοιούτου θύματος ἐκλεκτὸν ἢ ἐπιστήμη. Ἐπρεπε
νὰ νικήσῃ, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε γυμνὸν νὰ
ἐξαπλωθῇ τὸ ἀλαβάστρινον ἐκεῖνο σῶμα ἐπάνω
εἰς τὴν σιδηρᾶν τράπεζαν—ἐσχάραν μᾶλλον—
τοῦ χειρουργείου.

Μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὴν ἐπο-
μένην θὰ ἐγίνετο ἡ ἐγγείρησις.

Τὸ πρῶτ' τρεῖς νοσοκόμοι μὲ ἄμεπτον λευκὴν
περιβολὴν καὶ μὲ λευκοὺς κεκρυφάλους, πηγαίνο-
έρχονται ἀπὸ τὴν αἰθούσαν τῶν ἀσθενῶν εἰς τὸ
χειρουργεῖον. Μία συγκλίνει, μία ἀνησυχία τὰς
θίγει, αὐτάς, αἱ ὁποῖαι τοσάκις παρέστησαν εἰς
ἐγγειρήσεις καὶ ἀπέκτεσαν πλέον τὴν σιδηρᾶν
ἀντοχὴν εἰς τὰ αἵματ' ἡράματα.

Τὸ χειρουργεῖον πάλλευκον, ὡς ἐν ὄνειρον, ἀ-
στραπτὸν ἐκ καθαριότητος. Μία χλιαρὰ ἀτμό-
σφαιρα, μία θερμανσις ἐκνευριστικῇ κυριαρχεῖ.
Ἵψηλά, ἀπὸ τοὺς θελοὺς ὑελοπίνακας εἰσδύει
ἡσυχῇ τὸ ἡλιακὸν φῶς καὶ πίπτει ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους τοῦ πλημμυρισμένου ἀπὸ ὕδωρ. Τὰ ἐργαλεῖα,
τὰ ὅποια εἶνε ἑτοιμα νὰ βυθισθοῦν εἰς σφυζούσας
σάρκας, ψυχρά, λαμποκοποῦν εἰς τὸ φῶς, ἀπαι-
σίως παρατεταγμένα. Ἡ τράπεζα μὲ ἐν λευκὸν

ἐπίστρομα ἀναμένει τὸ θῆμα. Πέντε βοηθοί, νεαροὶ ἰατροί, εὐθυμοὶ, μὲ τὰς λευκάς ἐμπροσθὲλ-
λας των πηγαίνουσιν. "Ἄλλοι ἐτοιμάζουν
ἐργαλεῖα, ἄλλοι πλένουν τὰς χεῖρας μέχρι τοῦ
ἀγκῶνος μὲ ἄφθονον σάπωνα. Αἱ νοσοκόμοι ἀλι-
εύουν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἀποστειρωτικοῦ κλιθά-
νου ἀχνίζουσας τὰς γάζας, τοὺς βάμβακας, τὰς
ὀθόνας. Εἰσέρχεται ὁ χειρουργός. Νεώτατος,
γλυκὺς, χαιρετᾷ ὅλους μὲ ἕνα καλὸν λόγον καὶ
ὅλοι υποχωροῦντες τοῦ ἀνοίγουν ἕνα δρόμον. Ἀπα-
λάσσεται ἀπὸ τὸ φόρεμα, γυμνώνει τοὺς βραχί-
ονας, φορεῖ τὸν λευκὸν πέτασσαν καὶ ἀντικαθιστᾷ
τοὺς βοηθοὺς του εἰς τὸν νικητῆρα. Ρίπτει ἕνα
ταχύ βλέμμα εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελλόντων
νὰ ὑποστώσιν ἐγχείρησιν—εἶνε πέντε—καὶ ὀρίζει
ὡς πρώτην τὴν κόρην.

Οἱ νεαροὶ ἰατροὶ συνομιλοῦν ἀδιαφόρως, ὡσάν
νὰ εὐρίσκωνται εἰς αἵθυσαν ὑποδοχῆς.

Μία κλίνη πενήμιως σύρεται ἀπὸ τὴν αἵθυσαν
πρὸς τὸ χειρουργεῖν. Ὁ θόρυβος τῶν τροχαλιῶν
ὁμοιάζει μὲ νεκρώσιμον κώδωνος ὑπόκρουσιν. Τῆς
λευκῆς θύρας τοῦ χειρουργεῖου ἀνοίγονται καὶ
τὰ δύο φύλλα. Σύρεται ἡ κλίνη,—ὡσεὶ φέρε-
τρον—ἐφ' ἧς κεῖται ἡ ἀσθενὴς ὑπτία, κεκαλυμ-
μένη μὲ μίαν κατὰλευκον σινδόνην· ἡ κεφαλὴ
γέρνει πρὸς τὰ κάτω, ἄνευ προσκεφαλαίου, ἀ-
δρανῆς. Τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ
γελαστόν, κρύπτει προσωπὶς ἐφ' ἧς πίπτει κατὰ
σταγόνας τὸ χλωροφόρμιον. Συγκλονίζεται ἡ
κλίνη καὶ ἡ κεφαλὴ ὑψίσταται αἰφνῆδια τι-
νάγματα, ὡχροτάτη, ὡσεὶ νεκρά.

"Ὅλοι, βοηθοὶ καὶ νοσοκόμοι, στρέφονται εἰς
τὸν θόρυβον καὶ μόνον ὁ ἰατρός ἀπαθὴς, ἐξακο-
λουθεὶ νὰ σαπουνίσῃ τοὺς βραχίονας. Ἡ κλίνη ἡ
φέρουσα τὸ πολύτιμον φορτίον τοποθετεῖται παρὰ
τὴν χειρουργικὴν τράπεζαν.

Τέσσαρες βοηθοὶ διακρινόμενοι διὰ τοὺς ἰσχυ-
ροὺς μυῶνας των μεταφέρουν ἀπὸ τῆς κλίνης εἰς
τὴν τράπεζαν τὴν ἀσθενή, ἡ ὁποῖα φέρεται
ἀναίσθητος πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Ἡ σινδὼν
ἀποσύρεται ἀποτόμως μέχρι τῆς κοιλίας. "Ἐν
θάμβος ἀφρώδους σαρκὸς ἀποκαλύπτεται· μία
χιὼν ἐτοίμη ν' ἀναλυθῇ ὑπὸ τὴν φλόγα τῶν
ἀδιακρίτων ἐκείνων βλεμματίων, ὑπὸ τὸν ἥλιον
τῆς ἐπιστήμης. Καὶ τὸ στήθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον
ἐφιλοξένει τόσον ζηλοτύπως ἐν ἀγνότατον αἰ-
σθημα ἀπλοῦται ἤδη, ἔτοιμον νὰ δεχθῇ τὸ μα-
χαίριον.

Λαμβάνονται ὅλαι αἱ προφυλάξεις κατὰ τῶν
μικροβίων. Γάζαι καλύπτουν τὰ χεῖλη χειρουρ-
γοῦ καὶ βοηθῶν, οἵτινες κινεῖνται ἔχοντες τὰς
διαβρόχους χεῖρας ὑψωμένας, ἵνα μὴ ἐγγίσουν τι,
ὡσεὶ ἱκέτιδας εἰς τὴν θεάν τῆς ὑγείας, ὡσεὶ νὰ
ἔβαινον εἰς θυσίαν, ἐνῶ εἰς τρίπους, ὡσεὶ θυσια-
στήριον, ὑψούτο μὲ μίαν λεκάνην πλήρη ὕδατος
καθαροῦ. Καὶ ἦτο ἀληθὴς θυσία τοῦ κάλλους
καὶ τῆς παρθενίας ἡ σκληρὰ ἐκείνη ἐγχείρησις.

Κύματα ὕδατος καὶ σταγόνες αἰθέρος ἐχύθησαν
εἰς τὸ λευκὸν στήθος καὶ ἀφροὶ ἐσχηματίσθησαν
καλύψαντες τὸν ἀφρόν τῆς σαρκός. Ἐκατέρωθεν
ἐπιπτον οἱ μαστοί, σφαιρικοί, συμμετρικώτατοι.
Εἰς βοηθὸς ἔπλυνε τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐβυθίζετο
ἡ μάχαιρα. Ὁ ἰατρός ἐπλησίασε καὶ μὲ ἐν ξη-
ρόν «Ἀρχίζομεν» ἐστήθεσκόπησε, ἐπέστησε τὴν
προσοχὴν τοῦ χλωροφορμιάζοντος, ἔλαβε τὸ μα-
χαίριον καὶ χαράσσει τὴν σάρκα κάτωθεν τῆς
ὁποίας ὑποδόσκει ὁ σάραξ.

"Ἐνας μικρὸς κλονισμὸς τοῦ σώματος, μία
ὑπόκωφος βοή, ὡσεὶ νὰ ἐξήρχετο ἐκ σπηλαίου
ἠκούσθη. Ὁ χειρουργός προσεχώρει εἰς τὴν τομὴν
τῆς σαρκός, σιωπηλός, ὡς ἐὰν ἐτέλει ἱερὰν μυ-
σταγωγίαν. Ἐνας ἀμύσταξ διςπτερόφους ἰατρός
μὲ μίαν βαθεῖαν αὐλάκα εἰς τὴν κόμην ἐνη-
γκαλίσθη τοὺς πόδας τῆς ἀρρώστου, ἵνα μὴ
κινήσῃν εἰς αἰφνιδίαν τυχὸν ἀφύπνισιν. Κάποιος
ἄλλος βοηθὸς ὑπεστήριξε τὴν κεφαλὴν, ἧς ἡ
ἀφθονος κόμη μόλις συνεκρατεῖτο διὰ λευκῆς
γάζης. Ἐγένοντο ἀλληλοδιαδόχως τομαί, ἀνα-
σκαλεύσεις· τὸ αἷμα ὅπερ ἤρχιζε νὰ ρέῃ συνε-
κρατεῖτο· ὅλων ἡ προσοχὴ εἶχε στραφῇ εἰς τὰς
σχιζομένας σάρκας. Εἰς τὰς στιβαράς χεῖρας
τοῦ χειρουργοῦ εἶχε παραδοθῇ ἡ διάσωσις τοῦ
λεπτοῦ ἐκείνου σώματος. Οἱ ἴστοι ἀπεκόπτοντο
διὰ τῆς ψαλίδος, τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα ἐθίγοντο,
αἱ ἀρτηρίαι ἀπελινδύντο, αἱ φλέβες συνελαμβά-
νοντο διὰ τῶν αἰμοστατικῶν λαβίδων, αἱ γάζαι ἀ-
περόφων τὸ αἷμα. Ἡ ἐγχείρησις ὀδυνηρά, αἷμα-
τηροτάτη, διήρκησεν ἡμίσειαν ὥραν. Αἱ σάρκες
ἤρουντο διὰ τῆς μίλης, ἀπεσπώντο, μὲ τα-
χύτητα ἀλλὰ καὶ ἀσπλαγχνίαν.

"Ἡρεμα—ἡρεμα ὁ ἰατρός ὡς νὰ μὴ τυνέβαινε
τίποτε, ξένος πρὸς τὴν τραγωδίαν ἧς ἦτο ὁ
ἦρωας, ἐδίδασκε τοὺς βοηθοὺς οἵτινες τὸν περι-
στοίχιζον καὶ ἔδιδε κάποτε διαταγὰς. Καὶ τὸ
σῶμα, πειθήνιον, εἶχεν ἀφεθῇ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
ιατροῦ, ἐνῶ μεταξὺ μιᾶς παχυσάρκου νοσοκόμου
καὶ δύο θεατῶν ἰατρῶν, οὓς ἐχώριζε ἐν σιδηροῦν κι-
γκλίδωμα, διημεῖοντο νεύματα χαριτωμένα. Ὁ
ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς ἀσθενοῦς ἀναπαυόμενος βο-
ηθὸς ἐμειδία ἡδονικώτατα πρὸς τὴν νεαρωτέραν
νοσοκόμον, ἐνῶ εἰς ἄλλος, ὀλίγον μακρότερα
ἡσυχολεῖτο σοβαρώτατα νὰ σκοτώσῃ μίαν αὐθα-
δεστάτην μυίγαν, ἧς ἡ παρουσία καθόλου δὲν
συνεβιβάζετο μὲ τὴν γύρω καθαριότητα.

"Ἡ ἐγχείρησις ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Ἀνέ-
σκαψεν ἡ χεὶρ του, ἀπεχώρησε τὰς σάρκας, ἔ-
κοψε, ἔρραψε, ὁ ὄγκος ἀνευρέθη, ἐξεργιώθη πα-
ρήγγειλεν εἰς τὸν βοηθὸν νὰ ρίψῃ σταγόνας χλω-
ροφορμίου.

"Ἐπῆλθε κάποιος διέγερσις εἰς τὴν ἀσθενή· ἐρυ-
θραίνεται τὸ πρόσωπον, ἐξαγριεῖται, συσπᾶται
εἰς βιαίας κινήσεις, οἱ ὀφθαλμοὶ φέρονται πρὸς
τὰ ἔξω· μία δυσπνοὴ ἀγχοῦσα. Τὰ μέλη παρα-
λύουν, δὲν αἰσθάνεται οὔτε πόνον, οὔτε θερμό-

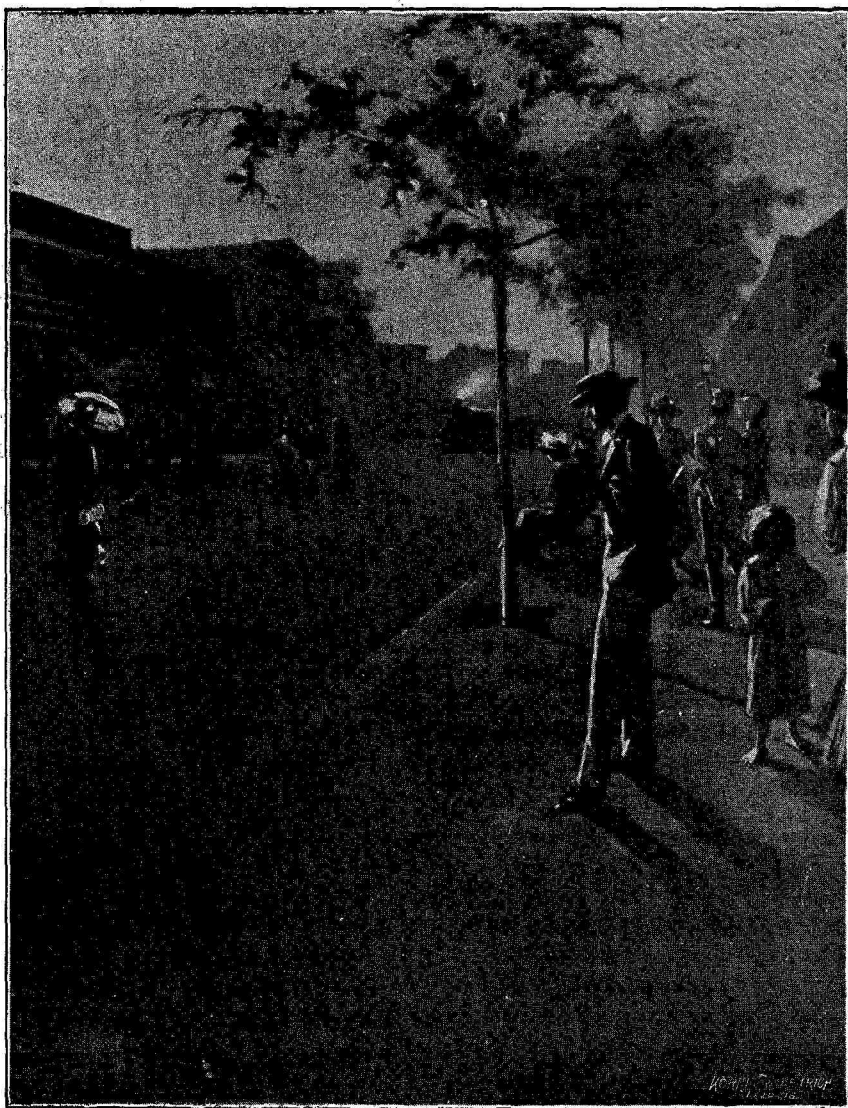
ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

τητα. Καί αρχίζει τότε τὸ παραλήρημα, παραλήρημα ἀποκρύφων λογισμῶν. Οἱ βοηθοὶ κυττάζουν τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ μήπως παραλύση. Κυττάζουν τὸν σφυγμὸν, διὰ νὰ βεβαιωθεῖν ὅτι πάλλει ἡ καρδιά τακτικῶς. Ἡ ἀσθενὴς ἀναμειγνύει αἷφνης εἰς τοῦ πόνου τὸ βογγητὸ καὶ τὰ κρύφια τῆς ψυχῆς αἰσθήματα, τὰ ἱερώτερα μυστικά, τοὺς ἐσωτάτους καὶ ἀγνωστάτους πόθους. Καὶ ἐνῷ ὁ χειρουργὸς ἐβιάζετο νὰ περατώσῃ τὴν ἐσκαφὴν τῶν ἀρρωστημένων σαρκῶν, ἡ ἀσθενὴς, ἐμυνολόγει ἀνάρθρως κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα συλλαβιστά, μὲ ἓνα τόνον ὑπερτάτης ἀφαιρέσεως, μὲ μίαν ὀδύνην ἐκ τῶν ἐγκάτων, προσφέρουσα ὡς ἐν ἐκστάσει ἐν ὄνομα προσφυλῆς τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐσταμάτησε τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ σταματήσῃ. Τὸ ἐπρόφερε μὲ τόσῃ περιπάθειαν, μὲ τόσῃ στοργῇ, ὥστε ὁ ἱατρὸς ἡσθάνθη μίαν ἀλλόκοτον συγκίνησιν. Εἰς βοηθὸς

ἔσπευσε νὰ σπογγίσῃ τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ χειρουργοῦ. Τὸ αἷμα ἐπλημμύριεν τὸ πρόσωπόν του. Οἱ βοηθοὶ ἐκύτταζαν περίεργοι ἀλλήλους. Ἡ ἀσθενὴς δὲν ἐγνώριζε ποῖος ἱατρὸς θὰ ἐξετέλει τὴν ἐγχείρησιν. Πῶς λοιπὸν τὸν ἐπεκαλεῖτο ὄνομαστί; "Ἄλλως τε ἡ φωνὴ ἤδη ἐνδυναμοῦτο: «Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω!» "Ἐρρεγχεν ἡ ἐγγχειριζομένη καὶ ἀνემίγνυε εἰς τοὺς πόνους τὰς συλλαβὰς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἔρως τῆς ἐπροδίδετο τὸν ἐθρηνολόγει καθάρᾳ.

Ὁ ἱατρὸς διέταξε νὰ ἐλλατῶθῃ τὸ χλωροφόρμιον τίθεται ὁ ἐπίδεσμος. Τὸ παραλήρημα ἔπαυσε καὶ ἤρχισεν νὰ συνέρχεται ἡ ἀσθενὴς. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἱατρὸς ἤρχισε νὰ βλέπει τὰ λεπτὰ νήματα, ἅτινα εἶχον περικαλύψῃ τὴν καρδίαν τῆς ἀσθενεῦς.

Ἐπερατώθη ὁ ἐπίδεσμος, ἐνῷ οἱ ἱατροί, οἱ

Π. ΜΑΤΘΙΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πανεπιστημίου (Σταθμὸς Τροχιοδρόμου)

F. STUCK

ΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

παριστάμενοι ὡς θεαταί, ἡρενίων ἐπιμελῶς τὸ πάσχον μέρος, ὅπερ ὁ ἰατρός ἔρριψεν ἐπὶ λεκάνης καὶ ἐγένετο ἐκ τοῦ πρόχειρου ἐκεῖ μία ἐπιστημονικὴ συζήτησις. Τὴν ἐσκέπασαν, τὴν ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν κλίνην τῆς, ὅτε ἤνοιξε πάλιν ἡ θύρα· ἐκόμιζον αἱ νοσοκόμοι ἄλλον ἀσθενῆ· τὸν εἰσήγαγον, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀπέσυρον τὴν κόρην. Καὶ ἤκούετο ὁ τριγμὸς τῶν τροχαλιῶν πένθιμος, ἀπελπιστικός, ὡς νὰ ἐθρήνει καὶ ἡ ἄψυχος ἐκείνη κλίνη ἐκεῖνο τὸ κάτι τι τὸ ἰδανικὸν ποῦ ἀφῆκε ἡ δυστυχισμένη κόρη ἐκεῖ μέσα μαζὶ μὲ

τὰς νοσηρὰς καὶ αἰμοσταζούσας σάρκας. Ὁ ἰατρός ἐπελαμβάνετο νέας ἐχειρήσεως, ἐνῶ τὰ φύλλα τῆς θύρας ἐκλείοντο ὀρμητικῶς, πνίγοντα τὸν σεσυρμένον καὶ πένθιμον ἦχον τῆς ἀπομακρυνόμενης κλίνης, ἐφ' ἧς ἐφέρετο σωθεῖσα ἡ καθημαγμένη ἐκείνη παρθένος, τῆς ὁποίας ὁ ἔρως ἠνωμένος εἰς ἓνα ἡθικὸν σπαραγμὸν καὶ εἰς ἓνα σαρκικὸν πόνον ἐξεδηλοῦτο μὲ ἓνα θρίαμβον τῆς ἐπιστήμης.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

